

Valgkredsordning. Jeg skal ikke komme vidtløftigt ind paa dette Forhold, da det Mindretal, om man vil kalde det saa, den særlige Del af Flertallet, hvortil jeg hører, har gjort udførlig Rede for vore Betragtninger i Betænkningen. Jeg skal kun sige, at for os staaar det saadan, at Hensynet til Valgkredsens omtrentlige Ligestorhed ubetinget bør være det overvejende, og vi mene, at i Ordet „omtrent“ laa i Virkeligheden Muligheden for ethvert fornødent Spillerum. Men Flertallet har jo fastsat en bestemt Grænse for, hvor langt man overhovedet paa nogen Maade kan gaa, nemlig den Grænse, der paa Grundlag af matematiske Beregninger er foretaget i Indenrigsministeriet og følger med Indenrigsministerens Skrivelse, og jeg skal sige, at hvad der har bestemt os til alligevel til syvende og sidst trods alle vore Betæneligheder at gaa med til Flertallets Indstilling, er den Betragtning, at naar vi allerede som det Mindretal, vi nu ere, dog have kunnet i ikke ringe Grad gøre vor Indflydelse gældende, er der ingen Sandsynlighed for, at vi ikke til næste Aar, naar Valgloven kommer for efter et Valg, skulde have mindst lige saa megen Indflydelse som nu, og jeg vil antage ikke saa lidt mere. Først naar Valgloven er bleven gennemført, vil Grundlovsændringen faa kongelig Stadfæstelse. Vi ville altsaa faa Lejlighed til at gøre vor forhaabentlig — ja, jeg er sikker derpaa — til den Tid stærkt stegne Indflydelse gældende. Ved vort stigende Tal her i Salen tilligemed det rimeligvis stærkt stigende Tal af Folk, der staa os nær, ville vi faa Lejlighed til at gøre vor Indflydelse gældende, saaledes at vi ville kunne lægge en Hovedvægt paa det Punkt, hvor vi mene, Hovedvægten bør lægges, nemlig paa, at Valgkredsene bør være omtrent lige store. Ud fra den Betragtning ere vi altsaa gaaede med til det Kompromis, her foreligger, et Kompromis, som ikke udtrykker det fuldkomne, men som dog bør betragtes som et væsentligt Fremskridt fra det af Regeringen fremsatte Forslag.

Den anden Hovedindvending, vi have gjort gældende, Besværligheden ved en fremtidig Revision, hvis vi fikserede Folketingets Medlemstal, har Udvalgets Flertal ogsaa taget Hensyn til. Man har i Virkeligheden givet os fuldstændig Ret, idet Flertallet udtaler, at man finder, „at der kan være Grund til at tage noget Hensyn til den Betragtning, der fra anden Side er bleven gjort gældende, at en fuldstændig Fiksering af Tallet vilde gøre det mindre

bekvem senere at afhjælpe Misforhold med Hensyn til enkelte Kredse Størrelse“. Flertallet giver os i Virkeligheden Ret i den Kritik, vi fremsatte i Efteraaret. Men jeg skal straks tilføje, at Flertallet derved paa en Maade ogsaa kritiserer det Forslag, Flertallet indstiller, og som vi ere gaaede med til. Thi det er klart, at vel sker der en Forbedring ved, at man ikke fikserer til ét Tal, men paa en Maade til to, til et Minimum og et Maksimum, der vindes, at vi ved den første Valgkredsrevision faa en Reserve af Valgkredse, noget, vi kunne løbe paa, og først naar denne Reserve er opbrugt, først naar vi ere naaede til det endelige Maksimumstal, ville de Besværligheder indtræde, som vi i Efteraaret gjorde opmærksom paa, men saa ville de ganske sikkert ogsaa indtræde, og saa gælder Flertallets Kritik.

Det konsekvente havde været, at Udvalget havde opgivet Maksimumstallet, begrænset sig til Minimumstallet og foreslaaet: „Tallet af Folketingets Medlemmer skal være mindst 124.“ Men saa langt har Udvalgets Flertal ikke villet strække sig. Man har fra Flertallets Side gjort gældende overfor os, der principalt ere stemte for den nuværende Grundlovsbestemmelse, at den binder Lovgivningsmagten til i Fremtiden altid at gaa til en vis bestemt Udvidelse. Hvis Lovgivningsmagten maatte mene, at man kunde foretage en retfærdig Valgkredsomlægning, f. Eks. med 132 eller 140 Kredse, er dette dog ikke muligt, siger Flertallet, thi Grundloven byder, at man skal gaa op til 154 eller 157. Denne Kritik har man fremsat mod den nuværende Grundlovsbestemmelse, men jeg siger, at den her foreslaaede Affattelse binder i modsat Retning, den binder til en bestemt Begrænsning. Lad os sige, at vi i Løbet af 10—15 Aar maaske have opbrugt denne Reserve og ere komne til de 132 Kredse, og at den næste Valgkredsrevision 10 Aar efter vilde vise, at man med en Udvidelse af 4—5 Kredse vilde kunne foretage en Omlægning uden at ophæve nogen bestaaende Kreds, uden nogen stærk Omkalfatring, saa vilde den kommende Lovgivningsmagt være bunden af Maksimumstallet 132 og altsaa være nødt til at nedlægge bestaaende Kredse. Altsaa, man binder ogsaa Fremtiden paa den Maade, Flertallet foreslaar. Selvfølgelig er det inkonsekvent, men ethvert Kompromis har noget inkonsekvent ved sig, og Flertallet har ikke villet strække sig længere. Jeg skal dog tilføje, at hvis der under de kommende Forhandlinger fra en